

БЛАГОВѢСТНИК

РÔЧНИК ХІІ
РÔК 1932.

ЯНУАР
ЧИСЛО 1.

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО,
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ В УЖГОРОДѢ, УЛ РАКОВЦІ 54.

Вже появився! КАЛЕНДАРЬ БЛАГОВѢСТНИКА НА 1932 РОКЪ

Знаный вже Русинамъ цѣлоѣ Подкарпатскоѣ Руси и Словенска. Знаный всяди, где читають „Благовѣстника“. Знаный краснымъ сдержанемъ зъ попередныхъ лѣтъ.

КАЛЕНДАРЬ БЛАГОВѢСТНИКА

вже готовый. Богатый змѣстомъ, зъ красными образками дає науки и порады для людей каждого вѣку и стану, по правдѣ своимъ змѣстомъ стане милымъ пріятелемъ и дорожказомъ на цѣлый рокъ.

Помимо своего цѣнного содержания **Календарь Благовѣстника** дуже дешевый, стоить лишь **4 Кч.** Зъ почтою **4·80 Кч.**, бо хоче быти въ каждой и найхудобнѣйшой хижѣ.

Заказуйте скоро **Календарь Благовѣстника** доки не распроданый, читайте и другимъ давайте.

При замовленяхъ адресуйте :
Выдавництво Чина св. Василія В. въ Ужгородѣ
Раковци ул. 54.

Высылаеться лишь за готовѣ гроши, або за послѣплатою.

ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛЯ ВЕЛ.
ВЪ УЖГОРОДѢ

БЛАГОВѢСТИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА
ДЛЯ ПÔДКАРПАТСКИХЪ
РУСИНОВЪ

РÔЧНИКЪ XII. = РÔКЪ 1932.

РЕДАКТОРЪ : О. ТЕОФАНЪ СКИБА ЧСВВ.

„Шедше ѿ́ко научите всѧ мѧыкы,
крестѧще йхъ въ ймѧ Отца, и Сына
и свѧтаго Дѹха, оучайте йхъ блести всѧ,
бл҃ка зоповѣдахъ вамъ: и се ѿзъ съ вами
єсмъ во всѧ дни до скончанїя вѣка:
аминь“. (Маѳ. Гл. 28. Стихъ 19, 20.)

КНИГОПЕЧАТНЯ ОО. ВАСИЛЯНЪ ВЪ УЖГОРОДѢ

ВѢСТКУ ГОЛОСИТЬ...

Вѣстку голосить свѣту збрнця:
Зродила Сына чиста Дѣвнця.

Въ стайнѣ зродила,
Въ яслахъ повила,
Съномъ прикрыла,
Грудю кормила,
Божкого Сына Марія.

Ангель пастырямъ се возвѣщає,
До Вифлеема ихъ зазыває,
Щобъ поспѣшили,
До ногъ припали,
Поклонъ вѣддали
И повитали
Бога живого въ вертепѣ.

Бѣднѣ пастырь, вчувиши про тое,
Бѣжать витати Дѣтѧ малоє,
Бѣжать всѣ радо
Цѣловъ громадовъ,
Лишивши стадо,
Въ серци зъ вѣдродовъ
И несуть дары зъ собою.

Тай и три волхви царскаго роду
Идуть зъ далека, десь ажъ зѣ сходу,
Идуть въ покоръ
За блискомъ зоръ,
Тамъ де въ оборъ
Въ свѣтлости моръ
Царь спочиває вселеною.

Гей и мы рѣвно жь, братя, се п'ицъ.
Зъ русъкоѣ спѣшимъ земли ѿ,
Щобъ честь вѣддати
Христу-Дѣтѧти
И ублагати:
Ласкъ благодати
Лѣпшою долю, гараэду!

СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ И НОВЫЙ РѢКЪ.

Завитавъ новый рѣкъ и минувъ старый, хочемо чи не хочемо, а мусимо переступити между Нового Року. Зъ непевностю позираємо въ будучий рѣкъ и звѣдуємо себе: що зъ нами буде? Чи красше щастя принесе намъ сей рѣкъ? Та се закрыте передъ нашими очима, не знаємо ничего. Окремъ опѣки Серця Христового не маємо ничего такого, що годно бы нась въ Новомъ Роцѣ сокотити вѣдь небезпекъ.

Минувшого року те Пресв. Серце Христове було потѣхою въ нашомъ стутку, и розрадою въ нашой бѣдѣ. Воно осолоджувало намъ терпѣння и додавало намъ радости въ нещастю. Будьмо отже певнѣ, що въ Новомъ Роцѣ се Боже Серце буде намъ товаришити.

Мы уже много разовъ дочекалися Нового Року, отже зъ досвѣду знаємо, що и сей рѣкъ буде богатый въ труды, журбы и терпѣння. Отже и въ сѣмъ Новомъ Роцѣ будемо не мало слезъ проливати. Одначе есть одно серце, котре нась любить и хоче намъ въ лихихъ дняхъ помагати, се Серце Ісуса Христа. Воно всегда изъ нами буде. Въ Новомъ Роцѣ мы все годи стратити грошѣ, майно, братовъ, одичевъ, лише Серце Христове нась не опустить, хиба що ми самѣ Нимъ погордимо.

Мы зъ тревсгою позираємо въ будучность, що нась чекає, Серце Христове такожъ дивиться на насъ, якъ то мы будемо Його почитатель въ сѣмъ Новомъ Роцѣ. Якъ гор. о будемо любити Серце Хр. то сей Новый Рѣкъ не пропаде для вѣчности. Тому то на порозѣ сього року не такъ бажаймо собѣ великого щастя, бogaцтва, почести, але радше благодати Божої, благословеня Божого на нашу роботу и опѣки Серця Хр. для нашего житя.

Се значить, що можемо старатися о дочаснѣ добра въ Новомъ Роцѣ, лише на першомъ мѣсци, якъ то св.

Евангеліє каже: „Ищите прежде царствія Божія и сія вся приложатъ ся вамъ“. Дочасный добробутъ осталъко добрый, оскалько помогає до славы Божоѣ, спасеня душъ нашихъ.

Хочемо въ Новомъ Рокѣ бути щасливѣ. Почитаймо ж Серце Христове, бо Воно обѣцяло, що дастъ миръ въ хижѣ, де будуть любити се Серце.

Коли хочемо добре выхіснувати Новый, Рокъ жертвоймо кождый його день, кожду годину на славу Серця Хр. тогди кожде наше дѣло буде мати вартостъ для неба.

Если зъ такими гадками зачнемо Новый Рокъ, то потѣшимо Серце Христове и ущасливимо себе самыхъ.

*Своимъ Читачамъ, Прихильникамъ и Противникамъ,
ВЕСЕЛЫХЪ СВЯТЬ И ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ желає:*

„Благовѣстникъ“

Богъ памятає на насъ!

Св. Августинъ оповѣдає, що въ мѣстѣ його епископства въ Гиппо, живъ одинъ бѣдный старушокъ Флорентій. Коротавъ вонь свое житя кравецтва, вызначався однакъ простою, невышуканою побожністю. Втративъ разъ свій плащъ, (кабать). Не мавъ за що другого купити та голосно молився до „двацять мучениківъ“, котрѣ въ Гіппо були въ великому почитаню. Колька веселыхъ молодиківъ подслухали щиру и просту молитву старушка о свій утраченый плащъ. Насмѣвалися зъ него, що -- моливъ — просивъ відъ мучениківъ грошъ на плащъ. Мовчки йшовъ старушокъ дальше. Нагло увидѣвъ велику рибу, котра кидалася на березъ морскому. Поспѣшивъ туды та при помочи тихъ молодцівъ добивъ єї. — Оповѣвъ опосля цѣлу свою исторію одному кухареви Катозови рѣвножъ доброму христіянинови; той давъ йому 300 грошей за рибу. Старушокъ заразъ купивъ за тѣ гроші вовни, щобы жона зробила йому убранє. Кухарь знова розрѣзавши рибу, знайшовъ въ нїй золотий перстень. Зворушеный тымъ старанемъ Божого Провидѣня зъ сими словами віддавъ старушкови перстень: Ось якъ тебе одягнули наші мученики! — Добре є пригадати намъ подобнѣ приклади Божого Провидѣня въ часахъ теперїшніхъ матеріальнихъ кризы!

Житя св. Йосафата Кунцевича ЧСВВ.

Молодость св. Йосафата.

Вы певно, дорогъ читачъ, чули вже десь за святого Йосафата. Може бували на св. мисіяхъ и чули якъ місіонаръ въ часъ набоженства зъ виставленемъ Найсв. Тайнъ згадує и сього святого, що бы за насъ молився до Господа. Але думаю, що вы ще не чули цѣле його житя. Проте зъ увагою читайте съ стать. Бо св. Йосафатъ зъ кости и крови нашої. Св. Йосафатъ то нашъ святий, а не чужий.

Св. Йосафатъ Кунцевичъ народився 1580 року въ мѣсточку Володимири Волинскому на другомъ боцѣ Карпатъ. Родичъ його походили зъ шляхотського, але вже бѣдного роду. На св. Хрещеню дѣставъ имѧ Иванъ (имѧ Йосафатъ принявъ вже яко монахъ Василіянинъ). Св. Йосафатъ будучи ще хлопцемъ, проявивъ великий нахиль до побожности, зъ дѣтьми забавлявся мало, а радше перебувавъ дома и тутъ слухавъ побожнѣ оповѣданя мамки.

Тато вечеромъ учивъ свойого сына читати зъ псалтыри. Для того то познѣйше св. Йосафатъ выучився на память цѣле правило церковне, (що вѣдправляють священики и монахи) и щодня його вѣдкончувавъ. И не залишавъ його вже ажъ до своеї мученичої смерти.

Побожна мати водила його часто до церкви и тамъ вони переводили вѣльний часъ на молитвѣ. Певного разу зайшли вони до церкви и молилися передъ иконою Розпятого Христа Господа. Дитина задивилася на Христа, а по хвилинѣ звѣдує свою мамку, що означає отсей малюнокъ. Мати пояснила значення якъ умѣла. Говорила, що то є Ісусъ Христосъ, Синъ Божий, який прийшовъ для нашего спасеня зъ неба на землю и померъ за насъ на хрестѣ. Въ томъ нагло вyleтѣла велика іскра зъ пробитого боку Христа, и упала крѣзъ одежду дѣтины до серця. Отже вже тутъ по перший разъ Господь зазначивъ, що той молодий хлопчина буде належати до Нього. Тоды то серце Христове заскѣпило въ серцю св. Йосафата те велике бажаня „Да всѣ єдно будуть,“ яке оїсля такъ часто показувавъ въ словахъ и дѣлахъ. О дорогъ рускѣ матери, ведѣть своихъ дѣтей до отвореного боку Христа, до Його Пресвятого Серця и учѣть ихъ побожности.

Але св. Йосафатъ такожъ самъ частѣйше и поза богослуженемъ заходивъ до церкви и довгѣ години посвячувавъ на молитву.

Коли часомъ потребували його родичѣ до помочи, знаходили звычайно въ церкви. Цѣле його зверхне поведеня було безъ закиду. Ишѣ родичѣ клали його за взбръ своимъ дѣтямъ. Бувало часами приходили сусѣди до Кунцевичовъ, щобы дали имъ свого „Ангела“ до дѣтей, бо вони немогли зъ ними дати рады. И що за диво, присутнѣсть святого гамувала поведеня дѣтей и вони ставали щоразъ лѣпими. Та не толькo для дѣтей бувъ взоромъ, але и старшѣ будувалися зъ нього.

Продовження слѣдує.

Якъ виглядає большевицький рай?

(Листъ селянина, що утѣкъ зô Соловецькихъ острововъ)

(Продовження)

1928 року вивезли нась, теслярївъ, на командировку въ Кандалащѣ для будовы бараковъ, бо тамъ ишла велика лѣсозаготовка. На сїй командир旛цѣ бѣднѣ невѣльники ночували въ лѣсѣ, на морозѣ, пôдъ одкритымъ небомъ, коло огня. Я гадавъ, що зъ Соловокъ я вyrвався якъ зъ пекла, бо тамъ було пекло черезъ одно те що зищалися, а по-друге то, що кругомъ море. Але ще прийшлося покоштувати и на матирику московського раю, бодайбы його никто не пробувавъ. Уроки не меншѣ, а ще навѣть и бôльшѣ. Теслярскѣ, що правда, уроки одинаковѣ тому, що веде роспорядки одинъ інженеръ по будовѣ. Лѣснѣ заготовки не одинаковѣ. Въ Кандалащахъ на урокъ для трохъ людей призначилось: зрѣзати зъ корѣння 34 дерева, порѣзати на „балванки“ — по мѣрѣ и обстругати кору, щобы були чистѣ, бо се експортъ за кордонъ. Се не експортъ, людська кровь та людське житя, бо не одинъ невѣльникъ коло сього експорту вѣшається та рубається черезъ те, що не може виконати урокъ. Такъ то комунисти за кордонъ продають не лѣсний експортъ, а людsku кровь та житя! Въ Кандалащахъ не полекшало, а погрішало. 1929 року въ апрѣлю мѣсяцю привезли нась теслярївъ на Парандовий трактъ — такожь для будовлѣ бараковъ; — тамъ прокладали шляхъ до финської границї. Прийшлося и тамъ надивитись на людськѣ муки, тамъ робота тяжка, земельна. На одну людину дають на урокъ вѣсѧмъ кубо — метрѣвъ землѣ вивезти тачкою. Вôдъ тяжкої працї, вôдъ поганої вже поробились не люди, а якѣсь мерлюги. Завелися рѣжнї хороби зъ голоду та зъ холоду. Ставъ душити людей тифусъ. На Парандовомъ трактѣ була лѣкарня, де лѣчили вôдъ тифу людей. Лѣкарї давали уколи, але

замѣсь лѣкарства, то вони давали ядъ, щобы скорѣйше вмирали, щобы не розлазився тифусъ. Такимъ чиномъ, каждого дня выносили изъ того шпиталя по сто душъ; ховали мертвыхъ, якъ псовъ; навѣть сорочки на нихъ не лишали, якъ що добра, — знимали и другимъ давали, не боячись, що буде тифусъ роспространяться. На сихъ небошниковъ выкопують яму, складаютъ якъ оселедцѣвъ (гириньгѣвъ), голыхъ; насыплють на аршинъ эсмль имъ на груди, разправляютъ землю, щобы не було и могилки та й закрываютъ мохомъ, щобы и знаку не було, де поховано змучене тѣло. Тамъ политика така: якъ прибуде ешалонъ человѣка тисячъ двѣ, то щобы зъ сихъ людей повернулося до дому не бѣльше якъ десять людей а тѣ — другѣ — мусять всѣ загинути на каторзѣ.

Каждый мѣсяцъ привозять добавку, але вони такъ гинуть, якъ tota воскова свѣчка вѣдь вогня. Каждый мѣсяцъ розстрѣлюють людей триста, а бигарями такожъ не менше выбютъ. А вымераютъ зъ голоду та вѣдь рѣжныхъ хоробъ не менше, якъ тисяча двѣста. Зимовоѣ поры Парандовий трактъ поїдає за мѣсяцъ не менше, якъ 1800 людій (тисячу вѣсемсотъ), а зима тягнеться шѣсть мѣсяцѣвъ. Сколько то людей загине на зиму, не рахуючи лѣта!!! лѣтомъ менше умирає, а бѣльше стрѣляють. Лѣтомъ богато втѣкачовъ вѣдь тяжкоѣ працѣ та знущаня. Рѣшається невольникъ на те, що якъ утѣче, то спасе свое житя, бо вѣтакой каторзѣ не выжити. Але симъ втѣкачамъ мало щастить спаси свое житя: не зловлять чекисти, то зловлять „червонѣ“ Карельцѣ. Зловлять втѣкача, приводяТЬ до якого - небудь лагеря, а тутъ даютъ Карельцу нагороду: за всякого втѣкача, що приведе, одержує пять пудовъ борошна та грошима — двайцять пять карбованцѣвъ. За сѣ всѣ допомоги червонымъ катамъ и назвали Карелью „Червоною Карельєю“. А сихъ втѣкачовъ звичайно вѣ живыхъ не лишаютъ. Такѣ то я видѣвъ муки невольниківъ на Парандѣ.

1929 року 21 октября привезли теслярівъ на Май-Губу вѣ другу дѣльницю, на виробы шпал. Працювали мы на лѣсо пильнѣмъ заводѣ. Урокъ давали такий: зъ круглякѣвъ треба витесати десять шпаловъ, а зъ рѣзаныхъ — двадцять шпаловъ, але дуже тяжко було витесати та скласти до порядку вѣ купы. Се такий урокъ бувъ зимию, а вѣ марта мѣсяци його пôдвищили: зъ круглякѣвъ, — пятнадцять шпаловъ, а зъ рѣзаныхъ — тридцять шпаловъ. Звичайно була се велика мука, не одинъ разъ приходилось постояти на морозѣ та вѣ карцерѣ посидѣти и поѣсти замѣсть хлѣба, київъ та прикладовъ. За таку тяжку працю — ъжа однакова, якъ и по іншихъ команди-

рѣвкахъ. На Май — Губѣ вже платили. Другий разъ тыжденъ одержиши 20 коп, а другой разъ 5 коп. — 3 коп. а бувъ такий тыжденъ, що лише по півдруга копѣйки. Невѣльникамъ мука однакова по цѣлому Соловецькому лагерю. На Май Губѣ тежъ ишла праця лѣсозаготовлѣ. Ходили въ лѣсъ вбѣдъ лягеревъ було кільометрѣвъ вбесемъ, або десять. Урокъ не меншыЙ. Були такѣ выпадки, що тѣ, що не могли виконувати уроковъ, то робили надъ собою душогубство: кидались підъ потяги. Не одного невѣльника зарѣзавъ паротягъ, не мало повѣсилося по деревахъ. Бувъ такий выпадокъ: втѣкло три невѣльники, та имъ не пощастилося утеchi, а попались катамъ у руки. Ихъ привели до начальника другої дѣльницѣ — Прохоровського, який взявъ самопала и своєю рукою пострѣлявъ сихъ втѣкачовъ и давъ розказъ меншимъ катамъ, щоби не закопували ихъ, а кинули підъ клозетъ, щоби усѣ дивилися на ихъ тѣло та не втѣкали, бо всѣмъ такъ буде. Лѣсопильный заводъ коло самої станицї. Коли мы працюємо на шпалахъ, то не проминемо нѣ одного потяга, щоби не дозвѣдатись, ци не везуть невѣльниківъ. Не було такого тыжня, щоби не прийшло сѣмъ — вбесемъ потяговъ зъ невѣльниками. Приходилося запитувати, за яку провину везуть ихъ сюди, то вони оповѣдали, що саме більше за колхозы, за те, що не хотѣли вступати до колхозовъ, то ихъ майно забрали, а ихъ засудили по 6—8—10 роковъ каторги. Богато було і за хлѣбозаготовлю. Куды не підешъ, то нигде нема того мѣсця, де бы не було українцівъ. Въ остатныхъ часахъ новембра изнищили на Май-Губі кавказцівъ (тисяч шѣсть), пороскидали ихъ по стайняхъ, бо бараковъ не було. Вони люде зъ теплихъ краївъ; морозу не видѣли, а тамъ морозъ градусовъ сорокъ. Майже за одинъ мѣсяцъ вымерло ихъ зъ голоду та холоду $\frac{3}{4}$ частини, а одну четверту — одправили въ Кему, то за тихъ менѣ не вѣдомоничого. На Май-Губі були лише українці (тисяч десять), кубанці, терці та кавказці; кацаповъ було дуже мало, бо навѣть у надзорѣ були українські чекисти; десяцьківъ — українці та кубанці, а самий видатний бувъ — собака Лимаренко Петро зъ Бѣлоцерківщини. Гарний бувъ поспака! Не одинъ українецъ скалѣчивъ себе черезъ нього і не одинъ заподѣявъ собѣ смерть. Та й ще була така зима лютая, а люде були босі та голі і такъ ихъ гонили на працю. Але вкінци не выдержали такихъ мукъ і рѣшили вмерти, а не йти голымъ на працю. Такъ і зробили! Червоні каты не пошкодували навѣть бараковъ, де мѣстилося чотирися людей сихъ невѣльниківъ — запалили баракъ. Стали чекисти кругомъ зъ рушницями. Який бѣдолаха намѣрявся втечи зъ

вогню, щобы спасти свое жите, то чекисти стрѣляли и вонъ въ томъ вогнищу дошкварювався. Се було на Поповомъ островѣ.

Рождество Маленько.

У хижи стояла маленька Анця спершия на вікно.

Сонде кидало уже послѣднѣй лучъ на бѣлењкий снѣжокъ. Небо почало темнѣти, послѣднѣй лучъ западаючого сонця яскраво освѣчували дробнѣ пелинки бѣлењкого снѣгу. А на замерзломъ вікнѣ вытворювалися, рѣжнѣ фігурки. На тѣ фігурки дивилася Маленька и побачила одну фігурку, яку вона вже бачила десь на образцю, якъ Ісусъ втѣкає до Єгипту.

Маленька ожидала сумерку — нынѣ треба уважати на першу звѣзду, бо то звѣзда Дитятка Ісусъ.

Сумеркъ насувається поволѣ збѣходу и тьма звѣльна залягла темньюче небо.

На заходѣ блиснула зеленьковата звѣзда. То Бозя засвѣчує зброньку, щобы звѣстила, що Ісусъ народився.

А де є самъ Бозя? заговорила Маленька притишенымъ голосомъ. Єї філозофичний розумъ почавъ тяжку вандробку.

Бозя у Небѣ, дуже wysoko, але коли Маленька нечемна то Бозя буде плакаги, — казала мамка.

— Маленька! Маленька!

Що мамусю?

Ходи скоренько вбиратися! Потомъ якъ прийде Станко часу не буде. А треба щобы ты була чистенько прибрана, щобы маленькому Ісусови подобатися.

— Мамусю! — говорила Маленька пôдбѣгаючи за матерію, коли вона наливала воду до великої мидницѣ — де є Бозя? отвѣть Господь Богъ є всюди!

— И въ Ужгородѣ де Станко?

— И въ Ужгородѣ.

— И въ хижѣ?

— И въ хижѣ.

— А въ лѣсѣ?

— Тажъ айно всюди.

Очѣ Маленько робилися щоразъ бôльшѣ.

А тутъ? — докончила Маленька знижаючи голосъ, оглядалася по комнатѣ, въ котрой панувавъ сумеркъ и тишина: полум'нь однокої свѣчки що стояла на умивальнѣ, колисалася, то втихала то знову пôднималася, суваючи тѣнями по закуткахъ хижи.

— „И тутъ, Маленька, и тутъ“!

Дѣтина затихла задумалася, по хвилѣ, подносячи дуже здивованѣ очи, промовила непевнымъ и благальнымъ голосомъ:

— „Я маленько боюся того Господа Бога...“

Тымъ часомъ мамуся забралася до вбираня дѣтины.

Рухомъ пестотливымъ вѣдгорнула волося зъ чола дѣтины и усымѣхнулася до неѣ лагоднымъ усымѣхомъ.

По хвилинѣ звѣдалася

— А чому ты боишся Бога?

Бо Бозя такий великий, а я... маленька.

— Але Господь Богъ не хоче, щобы Маленька боялася Його, длятого народився нынѣ маленькимъ Исусомъ, щобы и найменьшѣ дѣти не боялися Його.

И почала спѣвати:

„Исусъ маленький

Лежить нагенъкій

Плаче зъ зимна, не дала Йому мамуня суконки!“

— Чому не дала суконки? — Озвався приглушеный голосъ зъ умивалницѣ.

— Бо убога була, вѣдповѣла єѣ мати.

— А постель не мавъ? — и Маленька пôнесла личко цѣле запѣнене мыломъ.

— „Не мавъ Вѣнъ и покрывала, дрожавъ зъ зимна малый Исусъ, плакавъ зѣ студени, а Його мамка не мала чимъ Його накрыти“ Маленька затихла, а мати мыла єѣ спокойно.

— „О знаешъ, чому бувъ маленький и плакавъ? щобы дѣти не боялися!

Плакавъ и не було кому кромѣ матери Божоѣ, щобы Його пожалувавъ.

Маленька мовчала, а мати дальше оповѣдала: Нихто зъ людей не прийшовъ, щобы Його нащивити, а вѣнъ опустивъ свого Отця и Небо и прийшовъ на мѣсце бѣдныхъ людей. Ангели зѣтали зъ Неба и кликали пастуховъ, що стерегли свои череды, щобы поспѣшили до Исуса, который народився у стаенцѣ.

Тутъ перервавъ хтось материнне оповѣдання.

У сусѣднїй комнатѣ почувся наглый стукотъ до дверей и за-лунавъ хлопячий голосъ.

— Мамко, мамко я вже тутъ.

Мамуню Станко тутъ! — пищала Маленька тупаючи зъ радости нôжками.

Заразъ Станку! заразъ! Чи ти не замерзъ по дорозѣ?

Залась! залась. Станку! — вторувала Маленька.

— Вже тольки суконку...

Вкёнци обернувся ключъ, замокъ заскрипѣвъ, до комнаты ввалився дванацатьрочний хлопецъ зъ червонымъ вѣдь морозу лицемъ.

Мамко, мамко, Станко! — пищала безупинно маленька, чѣпившися руками брата, хочъ вѣнъ рвався до мамы.

По серединѣ комнаты великий столъ, прикрытый обрускомъ (скатертью) а коло вѣконъ стоять снѣпъ жита. Въ комнатѣ повѣяло тепломъ, а вонка панує морозна нѣчь. Мати кончить застелювати столъ. Маленька дробочить собѣ и помогає мамусѣ розкладати ложки.

Зъ сусѣдноѣ комнаты приходить нянько. Лице ѹого тьмаве, важне, въ устахъ держить пѣпу. Станко, що приїхавъ зъ школы несмѣло позирає на няня, хоть слова няня сердечнѣ и ширѣ.

Маленька наче та птичка летить вѣдь мамки до няня, щоби имъ щось сказати.

Загорѣли свѣчки на столѣ, а першу запалила Маленька. Коли блиснувъ вогникъ першоѣ свѣчки на столѣ притрушеномъ сѣномъ, Маленька сплеснула руками.

Настала святочна хвиля. Святый Вечеръ зайшовъ. И бере нянько просфору ломить єѣ, дѣлиться зъ сыномъ. Желаючи Йому, щобы бувъ добрий, памятавъ на Бога, бувъ здоровий и щасливий.

„А ты, Маленька,“ сказавъ нянько ѹ мама, „будь добра, чемната люби Ісуса, щиро люби“.

Опосля мамуня пôшла желати всѣй челядѣ, а за мамою побѣгла Маленька и всѣмъ давала свой кусокъ просфоры.

Прибула до комнаты выдралася на столецъ и яке-жъ велике було єѣ здивоване, коли передъ єѣ тарѣлкою стояла маленька церковця. Пречиста Дѣва на синю вбрана держить на лонѣ мале Боже дѣтя. А тамъ у кутку спертый на палицѣ Святый Йосифъ и пастырь. А ясна золота звѣзда сипле свое промѣня на маленького Христа.

Маленька має много теперь сказати братови Станкови, що цѣлыхъ четыри мѣсяцѣ бувъ далеко въ школѣ, ажъ въ Ужгородѣ.

Вона має йому сказати, що мачки Бобъ и Тобъ уже бѣгають, що Бобъ жене за Тобомъ а Тобомъ вилѣзе на сливу коло хижѣ и форкає.

Маленька чѣпила братчика и тихо йому розказувала, що то було дома за тѣ четыри мѣсяцѣ.

На дворѣ заскрипѣвъ снѣгъ. Блиснуло въ вѣкнѣ свѣтло и послася коляда:

— „Божиј Сынъ днесъ народився“

Станко не выдержавъ, кинувся до вѣкна, за нимъ держачи въ рукахъ церковцю у бѣлѣмъ платю Маленька. Выдрапалися на стоецъ и попритискали свои носики до скла. Э́тъ темноѣ ночь видно освѣтлену церковцю и сѣрѣ лиця легѣнѣвъ.

Се пастыръ, пастыръ, що прийшли до маленького Иисуса, щебетала Маленька.

Вона поглянула до своеѣ церковцѣ и побачила Иисуса на лонѣ Пречистоѣ Дѣвы. Вона довго позирала на нього. Потому взяла Иисуса въ свои рученята притиснула до своихъ рожевыхъ устъ и говорила тихенько до себе: „Тому вонъ налодився маленькимъ, будѣти боялися великого Бога, а Богъ хотѣвъ щобы дѣти його не боялися.“

Вона задумалася. Впялила оченята въ окно, а коли мама вже погостила була колядниковъ, вылѣзла мамѣ на колѣна обняла сердечно єѣ за шию, притиснула до неѣ устоинька и сказала:

— Мамко, Маленька вже не боится Бозъ, Маленька Його любить.

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ ЯНУАРЪ

Впроваджено въ эситя засадъ въ супольной справѣ, якъ проголосивъ Папа Левъ XIII. и Пій XI.

Нынѣ якъ-николи, каждый чоловѣкъ одчуває тягарь житя, нужду. Всюды чуги зойкъ худобныхъ и стогбнѣ голодуючихъ. Каждый видить и знає, що на свѣтѣ, зле и тяжко, але никто не видить якъ тому злу зарадити. Однакъ раду на те зло, лѣкъ на ту болючу рану, що теперъ розятрилася на людскомъ родѣ, подали вже давно Римскѣ Папы особливо Папа Левъ XIII.

Папы вже давно зверталися проти несправедливого накопиченя грошей въ однихъ рукахъ. Проти того, щобы деякѣ люде загортали всякими способами тольки для себе скарби свѣта. Головно Папы зверталися проти науки такъ званого либерализму.

Сей либерализмъ голосивъ таку науку, що держава не має права вглядати, що хтось робить и якъ заробляє, що кождый має право своею проворнѣстю, працею та хитростю набути кѣлько хоче майна и никому не давати, хочбы другѣ изъ голоду гинули.

Сей либерализмъ передусъмъ спричинивъ нужду, яку мы днесь переживаємо.

Папы такожъ остерѣгали людей и передъ соціалізмомъ. Соціалізмъ хоче, щоби вся людска праця и все людске добро и поле и хижа належало лише до державы. А держава має дати вже, що буде ъї видѣтися, що хтось погребує. До чого довели засады соціалізму бачимо у Росії, де люде зъ голоду пухнуть.

Правдива дорога находитися въ христіянскїй науцѣ, яку подадали Римскїй Отцѣ. Каждый убогий чи богатый має памятати, що рай не на землї, але щастя правдиве насъ жде ажъ на другому свѣтѣ.

Убогий має терпеливо зносити свїй тягарь, але богатый має знати, що богатство давъ йому Богъ на те, щоби спомагати худобного. Богатый має знати, що коли вонь одкинувъ худобного, то вонь одкинувъ Самого Христа Господа. Богатый по науцѣ Римскихъ Отцївъ має бути няньомъ для худобныхъ.

Коли бы люде ишли по тымъ наукамъ, нынѣ бы не було сякоѣ бѣды, такого страшного голоду и такоѣ чорної нужди.

Мѣсячнѣ намѣрення Апостольства Молитви на 1932 рокъ.

Январь: Щоби засады, якѣ давъ Левъ XIII. и Пій XI. въ справахъ соціальнихъ, щоразъ бôльше поширювалися.

Фебруаръ: Неустрашима непохитнôсть католиковъ у вѣрѣ.

Мартъ: Набоженст. до Св. Йосифа покровителя св. Церкви.

Апрель: Правдиво христіянське виховання молодежи.

Май: Набоженство до Пр. Д. Марії Царицѣ Мучениківъ

Юній: Мѣжнародный миръ.

Юлій: Монашѣ заведеня.

Августъ: Товариство вислугуючихъ въ больницяхъ.

Сентябрь: Любовь до Креста.

Окtoberъ: Береженя чести ближнього.

Новемберъ: Полубленя познання догмату про злуку Свят.

Децемберъ: „Щоби нашѣ умы двигнувъ“ св. Духъ „до небесныхъ бажань“.

ИЗЪ ЖИТЯ СВЯТЫХъ

Заступникъ на мѣсяцъ януаръ.

Преподобный отець нашъ Максимъ исповѣдникъ.

Максимъ уродився въ Царьгородѣ. Хотя на царському дворѣ занимавъ высоке становище, однако воспитаный посля закона Божего, бувъ противный всякимъ еретичнымъ наукамъ, незважающи на то, що самъ грецкѣ императоры поддержували рѣжнаго рода ереси. Такъ именно и тодѣшній императоръ Константинъ, внукъ царя Ираклія, повелѣвъ въ 638 роцѣ по Рожд. Хр., щобы вѣрити въ еретичну, науку що проповѣдавъ, царьгородский епископъ Сергій, который учивъ, що въ Христѣ есть лишь одна воля. Булаго явна ересь; бо коли Христо съ есть правдивымъ Богомъ и правдивымъ чоловѣкомъ, то неоспоримо має и двѣ воли, Божу и чоловѣчу. Максимъ не хотѣвъ повиноватися той науцѣ. Вѣдказавъ вѣдъ своего достоинства, пострыгся въ монахи, а вѣдтакъ ставши игуменомъ монастыря, начавъ явно выступати противъ той ереси. За то засудили его якъ ворога державы, именно: вѣдрубали ему одну руку, и вырѣзали языкъ, а вѣдтакъ выслали его въ далеку Тракію на выгнаня. По кѣлькохъ рокахъ вѣдросли ему чудеснымъ способомъ рука и языкъ, и коли царь о тѣмъ довѣдався, старався зновъ наклонити його, щобы увѣривъ въ ту ересь. Но св. Максимъ волѣвъ терпѣти найбѣльшъ переслѣдуваня, якъ вѣдказатися вѣдъ правдиво вѣры и для того начали его мучити рѣжными тяжкими роботами, середъ которыхъ разстався зъ симъ свѣтомъ около року 650 по Рожд. Хр.

Розумный подарунокъ.

Бувъ я на свадьбѣ. Якъ знаєте, въ нась дають для молодоѣ подарунки, якъ найбѣльшоѣ цѣны. Мѣжъ иншими, що обдаровували молоду, бувъ одинъ господаръ тай каже: Невѣстко, не держи собѣ за зло, що тобѣ теперъ дамъ найменший подарунокъ. Але за тыждень и я тобѣ дамъ дарунокъ, що цѣлый рокъ будешъ мати зъ нього радостъ. Присутнѣ були цѣкавѣ, який то даръ буде. Говоривъ, що передплативъ для молодыхъ добру грекокатолицьку часопись на цѣлый рокъ „Благовѣстникъ“, де вони научаться по христіянськи жити. И ты дорогий читателю роби подобно!

Миссійный рухъ.

Невелике село Мирча (округ В. Березнянський) мало свою велику радость. Відбулася св. місія підъ проводомъ двохъ отцъвъ Василіянъ. Місія зачалася 21-го на празникъ св. Архангела Михаила и тревала до 29-го новембра 1931. Ажъ очевидне було Боже благословенство на часъ св. місії. Передъ тымъ дощъ, хляпанина, на початокъ місії всю замерзло, а вечерами весело усмѣхався срѣбнолицій мѣсяцъ та своимъ свѣтломъ освѣчувавъ людямъ дорогу до церкви.

Люде горнулися на місійнѣ св. проповѣди... Великою радостю було позирати, якъ церковця що вечера наповнювалася слухачами навѣть зъ сусѣднихъ сѣль. На передъ стояли якъ маленькѣ ангелята школинѣ дѣточки, котрѣ вечерами вже чекали на отця місіонара та зъ великою радостю провадили його до церкви. Церковъ була звичайно биткомъ набита, люде мовчки и поважно, деколи и зъ слозами въ очахъ слухали тыхъ серйозныхъ правдъ нашоѣ вѣры. — Въ пятницю 27-го були до сповѣди газдынѣ и дѣвчата. Въ суботу 28-го о 9-той г. спѣвана Служба Божа зъ параастасомъ за всѣхъ помершихъ Мирчанъ. На той Службѣ Божої всѣ жоны и дѣвчата запричащалися. Того дня по полудни ажъ до познога вечера були до сповѣди газди и хлопцѣ. На томъ мѣсци буде выражена щира подяка ревному душпастиреви Мало-Березнянському о. Вікторови Шубѣ, котрѣ не зважаючи на свое слабе здоровля и свой сивый волось, охотно слухали св. сповѣдей до познога вечера. Въ недѣлю 29-го було доконченя місії. Церковь до стиску набита, видко, що се урочисте свято въ селѣ. На спѣваній Службѣ Божої на серединѣ церкви опертый о тетраподѣ лежавъ великий 4 метровий дубовий крестъ. зъ двохъ боковъ стояло 10 крестныхъ, 5 газдовъ и 5 газдинъ зъ свѣчками. По Службѣ Б. Суплѣкація, торжественне посвяченя креста, обхѣдъ зъ крестомъ довколо церкви (несли самѣ газди Мирчане) зъ спѣвомъ „Съ нами Богъ“, потому закопаня креста и горяча проповѣдь проповѣдника місії Впреп. о. Игумена Онуфрія Бурдяка ЧСВВ. А люде уважно слухали послѣднѣ проповѣди підъ крестомъ, а було видко якъ поважнѣ газди боролися зъ зворушенемъ. Велике вражѣня робила згадка про народъ Ізраильский. Жидовъ вийшло 600'000 (рахуючи самыхъ мушчинъ) зъ неволѣ єгипецькоѣ, а зъ нихъ до обѣданоѣ землѣ увийшло лише двохъ. На томъ прикладѣ показувавъ о. місіонаръ, що не вистане лише добре зачати, але треба и добре скончити, и якъ треба уважати намъ

въ дорозѣ до нашоѣ обѣцяноѣ землѣ, до неба. Потому заохочувавъ всѣхъ до вытреваня въ добрыхъ постановахъ и показувавъ на сердники вытреваня. А особливо поручивъ имъ щоденну и горячу молитву о вытреваня до конца.

Число причастниківъ (разомъ зъ шкѣльною дѣтворою, котра беспосередно передъ мисію сповѣдалася и причащалася) было: 635.

Взагалѣ было видко въ часѣ мисіѣ, що въ грудяхъ нашего русина-селянина бѣ просте и шире сердце, лише треба дорогу до нього знати. — Давбы Господь Всемогучий, щобы овочъ св. мисіѣ дальше дозрѣвали въ душахъ Мирчанъ на славу Божу и спасеня ихъ душъ. Маємо до того великѣ надії, бо „зъ нами Богъ!“

НОВОСТИ

Даръ на фондъ Благовѣстника. Впр. о. Емануиль Бигарій каноникъ въ Пряшевѣ жертвувавъ на фондъ Благовѣстника Кч. 10. Щедрому жертвователю най Всевишній обильно нагородить своими ласками.

Вся Москва затряслася, коли динамітомъ разбили церкву Спасителя. ТР доносить зъ Москви: Большевики въ бѣлый день разбили динамітомъ катедральну церкву имени Спасителя въ Москвѣ, одну зъ найславнѣшихъ будовель въ цѣлой Росіѣ, обставивши єѣ сильнымъ кордономъ войска. Выбухъ затрясь усею Москвою, а на кільометръ довокруги падавъ камяный градъ зъ зруйнованоѣ святынѣ. Въ багатьохъ домахъ столицѣ вылетѣли

шибы зъ вѣконъ. Передъ разбитемъ святынѣ зняли большевики золото зъ єѣ бани. Самъ выбухъ сфѣльмовано. (Заграницна преса рѣжныхъ краївъ, подаючи сю вѣстку, подчеркує, що зруйнованя такоѣ святынѣ се новый доказъ непримиримоѣ ненависти большевиківъ до культури и религії).

Вѣдвѣдини Муссолінія у Ватиканѣ. Зъ Риму пишуть: Поинформованѣ круги заповѣдають на децемберъ с. р. сфиціальнѣ вѣдвѣдини Муссолінія. Наразѣ працюють надъ управильненіемъ церемоніялу, який має бути захованый при сихъ вѣдвѣдинахъ начальника фашистського правительства Италії.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручаетъ слѣдующіи книжки:

ПОЛНЫЙ ТРЕБНИКЪ (печатаный въ Жовквѣ). Обнимаетъ 899 ст.

Находится въ немъ въ сѣ чотыри части: I. Таинства, II. Освященія III. Благословенія, IV. Моленія на всяку потребу. Двойный друкъ: чорный и червонный. Фэр дуже додгдній Ясный переглядъ, буквы читкѣ, выразнѣ.

Оправленій въ полотно 130, въ кожу 150 Кч, почтове 5 Кч.
ЧИНЪ ТИЙНЫ КРЕЩЕНІЯ И МИРОПОМЯЗАНІЯ. Цѣна 5 Кч.
зъ почтою 5·60 Кч.

ЧИНЪ ТИЙНЫ СЪНРУЖЕСТВА. Стоить 5 Кч. зъ почтовою засыл. 5·60 Кч.

ЧИНЪ ТИЙНЫ ЕЛЕОНПОМЯЗАНІЯ. Стоить 5, зъ почт. 5·60 Кч.

ЧИНЪ ПАРАСТИЯ И ПОГРЕНІЯ МІРСКІХЪ ЧЕЛОВѢКЪ
Цѣна 10 Кч. зъ почтовою засыл. 10·80 Кч.

ОУТРЕНА И ВѢЧЕРНА ЧАСТЬ I. Содержаніе: Служба всѣхъ праздниковъ Подвижныхъ: Служба Октоиха въ недѣлю; Служба обща Святимъ; Евангелія воскресніи Стихирь Евангелскѣ; Пѣснь умилительна; Пасхалія и Мѣсяцословъ — Книжка переплетеана въ полотно.

Стоить 50 Кч, зъ почтою. 54 Кч

ОУТРЕНА И ВѢЧЕРНА ЧАСТЬ II. Содержаніе: Служба всѣхъ праздниковъ неподвижныхъ съ Предъ и Попразденствами въ Недѣлю; Служба Октоиха въ Недѣлю; Евангелія воскр., и Стихирь Еванг.; Пѣснь умилительна; Пасхалія и Мѣсяцословъ. Книжка переплетеана въ полотно.

Стоить 60 Кч, зъ почтою 64 Кч.

СЛУЖБА ЦИРЛ ХРІСТА съ цѣльмъ Канономъ, стоитъ 2·50 Кч, съ почтою 3·10 Кч.

СЛУЖБА НАЙСКІ СЕРДЦЯ ІІСУСА. малый форматъ/3 Кч, съ почтою 3·60 Кч.

„ЧАСОСЛОВЪ“ (Ерейскій молитвословъ) переплетеный въ полотно 50 Кч, перепл. въ кожу съ золоченымъ обрѣзомъ 80. Кч, зъ почтою (поруч.) 85 Кч.

ЯПОСТОЛЫ И ЕВАНГЕЛІА на недѣли и праздники святои гр. каѳолицкои Церкви. Малый форматъ; книжка переплетеана въ полотно стоитъ 20 Кч, съ почтою 21·50 Кч.

ОУМОЛЕНІЕ КЪ ПРЕСВЯТОЙ ЕУХАРІСТІЇ (супликація) зъ нотами. Цѣна 50. гелл., съ почтовою засылкою 70 гелл.

ФІЛТИРЪ (безъ величаній). Стор. 296. Книжка оправлена въ полотно стоитъ 22 Кч, зъ почтою 23 Кч.

ЯКЯЮСТНИКЪ Стоить 27 Кч, зъ почтою 28·30 Кч.

НОВЫЙ ЗЯБѢТЬ обіймаючий 4 Евангелія, дѣянія Апостолскѣ, посланія и откровеніе св. Іоанна, въ языцѣ церковнославянскомъ зъ переводомъ на народну мову о. Дра Александра Бачинскаго

Книга переплетеана въ повполотно стоитъ 60 Кч. зъ почт. 65 Кч.

НОВЫЙ ЗЯБѢТЬ 4 Евангелія въ языцѣ церковно-славянскомъ
Стоить 20 Кч. зъ почтою 21·30 Кч.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

Слово про св. Церковъ Христову. Брошура, сторонъ 20.

Содеряніе: 1. Колько есть Церквѣ Христовыхъ, 2. Котра есть правдива Христова Церковь? 3. Почему упознати, ци належить дакто до правдивоѣ Церкви Христової. — Опроверженіе закидовъ противниковъ.

Цѣна одного примѣрника 1 Кч вже зъ почтою.

Роздумай то добре. На рускій языкъ переклавъ о. В. Желтай.

Издание I. Содержить науки о цѣли чоловѣка, о грѣсѣ, о смерти, о судѣ, о пеклѣ, о чистилищи, о небѣ и о сповѣди. Сторонъ 160.

Брошуромана стоить 5 Кч, зъ почтою 5·80 Кч.

Путь Спасенія. (Св. Миссія въ образахъ). Ся прекрасна книга повинна быти въ каждой хижѣ. Въ ней суть науки о майважнѣйшихъ рѣчахъ для спасенія души. Прикрашена около 40 образами.

Цѣна 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч

Житя и Смерть. Брошура 4Кч, зъ почт. засылкою 5·80 Кч.

Кто яко Богъ. Брошура 4 Кч, зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Стойте въ вѣрѣ. Листъ I. Про походженя св. Духа отъ Отца и Сына, стор. 8. Листъ II. Оборона чести П. Дѣвы Маріи, сторъ 8. Цѣна обохъ брошуръ разомъ 60 гел., зъ почт. зас. 80 г.

Протиалкоголичнѣ брошурки: 1. „Пяницамъ на закуску“, 2. „Погарчикъ для тверезыхъ“, 3. „На здоровля“. Цѣна брошур 1·20 Кч, зъ почтовою 1·80 Кч.

Гриць Заливайко. Ся книжечка написана стихомъ и описує житя пяницѣ одь рождества ажъ до смерти. Книжка прикрашена 19 образками нашего славного подкарпаторусского моляря проф. О. Бокшая. Стоить зъ почтою 1·40 Кч.

Чудо якихъ мало, або сила правды. Протиалкоголична брошура. Цѣна 50 гел., зъ почтовою засылкою 80 гел.

Образцѣ 100 дарабовъ стоить 6 Кч, зъ почтою 6·80 Кч.

Образець Матери Божоѣ Мукачевскої съ пѣснею на оборотѣ

Цѣна одного примѣрника 20 гел. зъ почтою 40 гел.

Засылається лемъ за готовъ грошъ або за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошъ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковци улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовати такъ:

Vydavničtvо Čyna sv. Vasilija Velikoho, Užhorod.

Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Evropa.